

Sygn. akt: II AKz 649/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Iwona Hyla

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie **R. Ś. (Ś.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 3 lipca 2019 roku, sygn. akt XXI K 154/19

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że wyeliminować z jego podstawy prawnej art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.;
2. w pozostałej części zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2019 roku, sygn. akt XXI K 154/19, Sąd Okręgowy w Katowicach utrzymał w mocy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego R. Ś. zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 10 lutego 2019 roku, sygn. akt II Kp 65/19 i przedłużył jego stosowanie na dalszy okres tj. do dnia 5 listopada 2019 roku.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego R. Ś. w całości na korzyść oskarżonego. W zażaleniu obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. art. 249 § 1 k.p.k., poprzez błędne uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo stypizowane w art. 282 § 2 k.k.;
2. art. 257 § 1 k.p.k., poprzez naruszenie zasady minimalizacji stosowania środków zapobiegawczych;
3. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez błędne uznanie, że zachodzi uzasadniona obawa, iż oskarżony będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne;
4. art. 258 § 2 k.p.k., poprzez brak wskazania, jak grożąca kara wpływa na cele stosowania środków zapobiegawczych.

W oparciu o powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji, zakazu opuszczania kraju oraz poręczenia majątkowego pozostawiając jego wysokość do uznania sądu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w kwestii dalszej aktualności przesłanek stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., a także art. 258 § 2 k.p.k.

Na wstępie należy podkreślić, że w zaskarżonym postanowieniu trafnie wskazano na istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, które wynika ze zgromadzonego w toku śledztwa materiału dowodowego w postaci m.in. zeznań pokrzywdzonego M. P., protokołu przeszukania mieszkania i oględzin rzeczy, a także opinii toksykologicznej oraz opinii biegłych z zakresu broni, balistyki i wyceny ruchomości. Ponadto sam oskarżony częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jak wielokrotnie wspomniano zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie, rola sądu w postępowaniu w przedmiocie środka zapobiegawczego ogranicza się do zweryfikowania istnienia ustawowych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, a nie obejmuje badania sprawstwa oskarżonego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 sierpnia 2018 roku, sygn. akt II AKz 405/18, LEX nr 2633151). W toku postępowania incydentalnego, podzielenie zarzutów obrońcy i przesądzenie o wiarygodności zeznań oskarżonego, w części dotyczącej zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k., stanowiłoby niedopuszczalną ingerencję w sferę zarezerwowaną dla sądu meriti, który będzie zobligowany do ostatecznej weryfikacji zgromadzonych dowodów, pod kątem ustalenia, czy R. Ś. można przypisać w niniejszej sprawie winę i sprawstwo. Na chwilę obecną należy zaaprobować zaskarżone postanowienie w zakresie, w jakim stwierdzono dalsze występowanie w przedmiotowej sprawie przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych.

W niniejszej sprawie istnieje ryzyko podjęcia przez oskarżonego działań destabilizujących prawidłowy bieg postępowania, a wynikających z grożącej mu surowej kary pozbawienia wolności, co sprawia, że sąd I instancji trafnie uwzględnił w podstawie prawnej zaskarżonego postanowienia art. 258 § 2 k.p.k. Oskarżonemu zarzucono bowiem m.in. popełnienie zbrodni z art. 280 § 2 k.k., zagrożonej karą do 15 lat pozbawienia wolności, co w świetle wspomnianej przesłanki szczególnej stosowania tymczasowego aresztowania stanowi bez wątpienia surową karę. Mając zaś na uwadze występujące w niniejszej sprawie okoliczności podmiotowo-przedmiotowe, w tym wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu przestępstw oraz to, iż miał się ich dopuścić w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., nie budzi wątpliwości, że w przypadku potwierdzenia prawomocnym wyrokiem jego sprawstwa i winy, w pełni realne jest wymierzenie oskarżonemu R. Ś. surowej kary pozbawienia wolności. Zgodnie z poglądem dominującym w orzecznictwie i przywołanym przez sąd w zaskarżonym postanowieniu, przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. może stanowić samodzielną podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, gdyż jedynie tymczasowe aresztowanie może zapobiec ziszczeniu się obawy podjęcia działań w celu destabilizowania prawidłowego toku postępowania przez oskarżonego, który przewiduje możliwość wymierzenia mu surowej kary.

Należy jednakże podzielić zarzuty obrońcy dotyczące braku obawy matactwa ze strony oskarżonego. Wbrew temu co uznał sąd I instancji sam fakt, że R. Ś. zna pokrzywdzonego i świadków występujących w postępowaniu, nie stanowi podstawy do przyjęcia za podstawę prawną zaskarżonego postanowienia art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Z powyższego faktu nie można wyprowadzać automatycznie wniosku co do możliwości podejmowania przez oskarżonego prób wpływania na ich zeznania, tym bardziej, że oskarżony nie przejawiał dotychczas tego rodzaju zachowań (por. m.in. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 października 2008 roku, sygn. akt II AKz 793/08, LEX nr 477777 oraz z dnia 11 lutego 2015 roku, sygn. akt II AKz 72/15, LEX nr 1665563). W związku z tym, należało wyeliminować art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. z podstawy prawnej zaskarżonego postanowienia, jednakże okoliczność ta nie wpłynęła to na zasadność rozstrzygnięcia w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania.

Mając zatem na względzie uwarunkowania przedmiotowej sprawy, należy uznać, że sąd I instancji zasadnie przedłużył stosowanie wobec R. Ś. tymczasowego aresztowania, gdyż przemawia za tym nasilenie, rodzaj oraz charakter

obaw przyjętych za jego podstawę, a także zasada ultima ratio stosowania najbardziej dolegliwego ze środków zapobiegawczych. Sąd Okręgowy logicznie i jasno uargumentował dlaczego wolnościowe środki zapobiegawcze nie dałyby gwarancji prawidłowego zabezpieczenia dalszego toku procesu karnego, w którym nie rozpoczął się jeszcze przewód sądowy. W tym stanie rzeczy, zarzuty obrony dotyczące naruszenia zasady minimalizacji z art. 257 § 1 k.p.k. są bezpodstawne.

Sąd nie dopatrył się również, aby w stosunku do oskarżonego zachodziły okoliczności z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., które nakazywałyby uchylenie zaskarżonego postanowienia i odstąpienie od dalszej izolacji R. Ś.

W oparciu o powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia z pouczeniem o jego prawomocności doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy,

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 30 lipca 2019 roku.